

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 7 września 2015 roku (...) do (...) (...) o(...) (...) w S. zakwalifikował E. S. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ze względu na chorobę neurologiczną (10-N) bez spełniania przesłanek określonych w art. 8 ust. 3 a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.).

Na skutek odwołania E. S. w dniu 20 października 2015 roku (...) (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w (...) (...) w S. wydał orzeczenie, którym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, przyjmując iż E. S. nie ma znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

E. S. od wyżej wymienionej decyzji w dniu 1 grudnia 2015 r. odwołała się, domagając się przyznania uprawnień określonych w art. 8 ust. 3 a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.) wskazując, iż wydane orzeczenie odmowne jest krzywdzące z uwagi na niezbędność posiadania przez nią karty parkingowej – dojeżdża bowiem do pracy w dwóch różnych miejscowościach i charakter jej zawodu wymaga częstego przemieszczania się.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 11 grudnia 2015 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie wskazując, że orzeczenie zostało wydane zgodnie ze stanem faktycznym, stwierdzając nadto, że E. S. słusznie została zakwalifikowana do grupy o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, ale jej niepełnosprawność nie powoduje znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się.

Na terminie rozprawy w dniu 16 września 2016 r. E. S. wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie prawa do uzyskania karty parkingowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. S., urodzona (...), logopeda, mgr filologii rosyjskiej, nauczyciel pracujący w zawodzie.

Niesporne

E. S. w dniu 28.02.2014 r. przeszła operację usunięcia guza oponiaka namiotu mózdzku z dobrym efektem klinicznym, następnie odbyła leczenie pooperacyjne. Nadto stwierdza się u niej zaburzenia lękowe, monitorowane przez (...). Aktualnie leczy się w POZ, otrzymała skierowanie na leczenie rehabilitacyjne koordynacji ruchu; monitorowana jest neurochirurgicznie raz w roku, cierpi ponadto na niedoczynność tarczycy.

Dowód: dokumentacja medyczna zawarta w aktach organu k. 8, 9, 10, 12, 15, zaświadczenie lekarskie w aktach organu k. 2, 4, 4v, opinia k. 19-22

Orzeczeniem z dnia 7 września 2015 r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności miała orzeczonego umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Niesporne

E. S. ma ograniczoną zdolność do samodzielnego przemieszczania się, w tym również do korzystania z publicznych środków transportu.

Dowód: ocena funkcjonowania społecznego k. 18-18v. akt organu

Obecnie u E. S. w zakresie narządu ruchu występuje napęd psychoruchowy w normie. Funkcje poznawcze są zachowane. Nie stwierdza się zaników mięśniowych, obwody są jednakowe, stawy mają prawidłową ruchomość czynną i bierną, bez obrzęków i zniekształceń. E. S. spełnia przesłanki zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Jest osobą z naruszoną sprawnością organizmu – umiarkowanie i okresowo. Brak jest natomiast

istotnych zaburzeń funkcji ruchomych, poruszania się na wózku inwalidzkim, nie jest osobą leżącą, nie jest ograniczona w przyjmowaniu pokarmów. Brak jest nadto istotnych zaburzeń chwytności rąk, porażen kończyn dolnych, istotnej dysfunkcji stawowej, a jej chód pozostaje prawidłowy. Nie ma znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

Dowód: opinia biegłego neurologii B. M. k. 19-22

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz.U.2011.127.721 j.t.) rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne. (art. 4 ust. 3 ustawy). O stopniach niepełnosprawności orzekają Powiatowe i Wojewódzkie Zespoły.

W myśl zaś art. 6 b ust. 3 pkt 9 w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna). Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137 j.t.) kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Znacznie ograniczona możliwość samodzielnego poruszania się to poważne, wyjątkowe w porównaniu do osoby w pełni sprawnej problemy związane z możliwością chodzenia, np. stałe korzystanie z wódka inwalidzkiego, czy pokonywanie niewielkich nawet odległości z ogromnym trudem. Karta parkingowa nie stanowi środka przemieszczania się dla osób niepełnosprawnych, czy też możliwości zatrzymywania się w miejscach ograniczonego postoju – karta parkingowa stanowi jedyną możliwość dla części niepełnosprawnych dotarcia do miejsca przeznaczenia z uwagi na zupełny brak możliwości przemieszczenia się samodzielnie.

Szczegółowe zasady orzekania o niepełnosprawności jak również w zakresie ulg i uprawnień uregulowane zostały w wydanym w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 6c ust. 9 ustawy rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2003.139. (...)) W myśl § 5 ust. 1 rozporządzenia, przy ocenie konieczności korzystania przez osobę zainteresowaną z ulg i uprawnień bierze się pod uwagę, czy naruszenie sprawności organizmu stanowi utrudnienie w funkcjonowaniu osoby, które uzasadnia korzystanie z odpowiedniego zakresu i rodzaju ulg i uprawnień przysługujących na podstawie odrębnych przepisów.

W rozpoznawanej sprawie niespornym było, iż odwołująca się ma orzeczonego umiarkowany stopień niepełnosprawności z uwagi chorobę neurologiczną 10-N, a ocenie podlegało jedynie to, czy ma znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. W tym celu z urzędu dopuszczono dowód z opinii biegłej z zakresu

neurologii B. M., która po badaniu odwołującej się i analizie dostępnej dokumentacji medycznej wskazała, iż mimo faktu przebycia zabiegu operacyjnego wycięcia całkowitego guza oponiaka namiotu mózdzku oraz mimo zaburzeń lękowych, E. S. nie cechuje upośledzenie istotne funkcji narządu ruchu. Odwołująca się nie ma znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się, co odpowiadało ustaleniom dokonany przez organy orzekające, w tym w chociażby w ocenie z dnia 7 września 2014 r., kiedy to odwołująca się została uznana za osobę z ograniczoną (ale nie ze znaczną) zdolnością do samodzielnego przemieszczania się – także środkami komunikacji publicznej. Biegła nie stwierdziła zaburzeń funkcji poznawczych, niedowładów, porażień, istotnych zaburzeń chwytności rąk, czy też konieczności leżenia.

Opinia biegłej wydana po badaniu przedmiotowym odwołującej się oraz analizie dostępnej dokumentacji medycznej dotyczącej stanu jej zdrowia jest jasna, pełna i spójna, a wniosek w sposób logiczny i przekonujący umotywowany. Wszystko powyższe, przy uwzględnieniu nadto, iż biegła to fachowiec o specjalności odpowiedniej do schorzeń odwołującej się znajdujących potwierdzenie w złożonej dokumentacji medycznej, nakazywało uznać opinię za rzetelną i wiarygodną, a w konsekwencji podzielić zawarte w niej wnioski nie znajdując żadnych podstaw do ich kwestionowania. Odwołująca się, na której spoczywał ciężar wykazania jej twierdzeń, nie naprowadziła takich wniosków dowodowych (w postaci dokumentacji medycznej), która pozwoliłaby na przyjęcie, że ma znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Posiadany umiarkowany stopień niepełnosprawności z uwagi na niezdolność do pracy i wymóg częściowej pomocy innych osób w codziennym funkcjonowaniu nie jest równoznaczny ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnego poruszania się. Sama odwołująca się w toku rozprawy przyznała, że porusza się samodzielnie bez konieczności towarzyszenia jej innych osób, ale często chodzi z parasolem żeby się podpierać – czego nie można określić jako znacznego ograniczenia zdolności przemieszczania się. Sąd dopuszcza z urzędu dowód z opinii niezależnej i zawodowej biegłej sądowej, aby ocena ta została przeprowadzona w sposób fachowy. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do odmowy miarodajności opinii sporządzonej przez dopuszczoną biegłą i tym samym nie było potrzeby dalszego jej uzupełniania. Specjalność biegłej (neurologia) pozwalała na kompleksową ocenę funkcjonowania narządu ruchu odwołującej się. Opinia ta nie zawiera żadnych niejasności czy też wewnętrznych sprzeczności, która by ją dyskwalifikowała jako wiarygodny dowód w sprawie.

Mając na uwadze wszystko powyższe sąd na podstawie art. 477 (14) § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...) (...) z (...) (...) (...) (...) z (...),

3. (...) z (...) (...) (...) (...).

23.09.2016r.